

PROVIZORIU

Dragos Niculescu

În patul cu speranțe plouă din cer mirese
și stă cu lumînarea aprinsă un zevzec,
se-mpart gogoși cu urdă pe strada Zece Mese,
amantele de beznă se-ndrăgostesc sub bec.

În cîte-o dimineată răsună veșnicia
ca un oracol hîtru și îmbuibat cu vin,
din catifeaua minții abdică laș pruncia,
și-atunci, nevasta tristă se-ncurcă c-un vecin.

Adu-ți deci lampa veche și niște mere coapte
cît timp îți porți ficatul ca pe-un pămînt de flori,
vor anii triști s-o șteargă pe fluviu, într-o noapte,
în bărci cu lăutarii cîntînd ușor din viori.

Dezleagă depărtarea, aprinde foc de vreascuri,
tu, cavalerul tristei figuri de semizeu,
căci și-au pierdut arhangheli condurii printre teascuri
tot bătucind lumina în boabele de seu.

Azi, de exemplu, crește fasolea din morminte,
mîine, la ora asta, va dănțui un cal,
contemporan, haiducii mai fumegă prin flinte,
iar decît altul, unul e totuși mai egal.

Să ne prefacem singuri, căci rana e în toate,
dorm prinții amăgirii pe oasele din turn,
a mai rămas cu dinții să muște din abate
vreo nubilă fecioară cu sînge taciturn...

Ce vremuri schimbă cheia și pescuiesc drapele!
Parcă mai ieri făina o tot schimbam pe gaz...
Fii tu deci paratrăsnet la cioburi mari de stele,
cînd hoți de ghindă țara o vînd pe-un blid de praz.

Eu unul merg la Troia, să vînd acolo fluturi,
trimiteți-mi rădvanul cînd vreți să mă întorc,
miros în vînt istorii și mă-nfășor în scuturi
pe lumea ce se-nchină la căpățîni de porc.

(din volumul "Duminica poemului mut")